

Texelse scholieren bij de intocht van Sinterklaas in het 'Jeugdjournaal'. BEELD NOS

Publieke omroep maakt kinder-tv van niveau

De intocht van Sinterklaas op Texel eindigde zaterdag met een shot van de Waddenzee met het eresaluut „Voor Dieuwertje”. In het publiek hielden twee meisjes borden omhoog met de naam van de geliefde presentatrice. Onder kinderen op de socials gaat een oproep rond: „Pakjes-avond 20:00. 2 minuten stilte voor Dieuwertje Blok.”

Het overlijden van Blok op 2 maart ligt enigszins als een grauwsluier over het *Sinterklaasjournaal* heen. Haar opvolger Merel Westrik draagt als eerbetoon een kettinkje met de letter D. Westrik doet het uitstekend, imiteert zo goed mogelijk de stijl van haar voorganger, maar ze kan haar nog niet doen vergeten.

Zoals gebruikelijk verliep de intocht van Sinterklaas niet zonder slag of stoot. Ruim twee miljoen kijkers moesten aanzien dat de stoomboot het eiland niet kon vinden omdat de vuurtorenwachter zijn lamp had laten vallen. Gelukkig dook Maurice de Zeehond op om Sinterklaas en zijn pieten de weg wijzen. Vervolgens moest de heilige ergens anders aanleggen wegens het onstuimige weer.

Sinterklaas is inmiddels weer doorgereisd naar de vaste wal. Helaas is Pietje Paniek achtergebleven met een lange rij bagagewagens waarin de cadeaus zaten. (Vuurtoren, zeehond, bagagewagens - mooi hoe het programma de Texelse folklore in het verhaal verwerkt.) Nu worden zowel de hysterische piet als alle pakjes vermist. In het napraatprogramma *Speculasies* (NPO 3) werd de schuld gegeven aan Wil de Strandjutter. Zonder enige grond natuurlijk. *Speculasies* is een parodie op een talkshow, waarin doorgaans ook feitenvrij wordt gekletst.

Had ik al verteld dat de publieke omroep kinder-tv op hoog niveau maakt? Niet zo wild en grensverleggend als vroeger, maar nog altijd op hoog niveau. Zo wordt in de driedelige reeks *Fri Fri Suriname* (NPO 3) het uitroepen van de onafhankelijkheid van de Nederlandse kolonie, op 25 november een halve eeuw geleden, voorbeeldig voor kinderen uitgelegd.

Historische beelden en een reportage van regisseur Sacha Vermeulen worden ingebed in een fictief verhaal van regisseur Mischa Kamp over het creoolse meisje Sharona in de jaren zeventig. Haar revolutionaire broer Roy studeert in Nederland, maar hij komt onverwachts terug. Sharona begrijpt dat niet want in haar ogen is Nederland het beloofde land. Maar Roy wil strijden voor onafhankelijkheid. De witte juf van Sharona vindt dat een bespottelijk idee. Bij haar Hindoestaanse vriendin Tara thuis krijgt Sharona nog een ander perspectief: hindoes vrezen de onafhankelijkheid. Ze zijn bang dat de creoolse bevolkingsgroep hen zal gaan onderdrukken.

Bijzonder is dat het verhaal geheel vanuit Surinaams perspectief wordt verteld, dus niet vanuit de Nederlandse diaspora. De schaduwzijdes worden geenszins weggemoffeld: de weerstand van de hindoes tegen de zelfstandigheid, de spanningen tussen de bevolkingsgroepen, de exodus van honderdduizenden Surinamers naar Nederland, de koude ontvangst daar. De serie vertelt ook dat Suriname na de zelfstandigheid in een economische crisis belandde en dat de grootschalige corruptie geenszins voorbij was, waardoor veel bewoners snel na de euforie van de zelfstandigheid teleurgesteld raakten. Ook de Nederlandse regering wordt niet gespaard: die streefde naar onafhankelijkheid mede omdat Suriname allang geen wingewest meer was, maar een kostgewest. De 3,5 miljard gulden oprotpremie van de regering moest Suriname verplicht aan Nederlandse goederen en diensten besteden.

Fictieve scènes in documentaires wringen vaak, maar hier dragen ze juist het verhaal. Ze maken de tijd van grote verwachtingen en teleurstellingen goed invoelbaar en blenden mooi met de archiefbeelden van een volk op drift. Mede hierdoor is de reeks een aanrader voor iedere Nederlander boven de tien jaar.